

GÖMÖRI GYÖRGY VERSEI

amerika: gyorsfénykép

AMERIKA keresztbe-hosszába keresztül-kasul
 át new yorkon a dokkóktól föl a György-erődig
 valószínűtlen smaragdüvegzöld felhőkarcolótáj
 vámuilon száguldó fényezett ócskavasak sokasága
 vidéki falatozók villódzó zenégei tévé
 ilyet még nem evett ilyet még nem hordott ilyet még
 a jó pacák csak az utolsó adásban puffantja le a rosszat
 egy mókus a Central Parkban megáll figyel szímatol
 feszülten vár eledelre míg a tapír elnyúlva szuszog
 és lustán pislog mint egy részvényes ebéd után
 vártam hogy rágyújt egy szivarra de aztán mégse
 a boldogság keresése minden embert megillet
 ezt keresi ketrecében az emberien boldogtalan oroszlán
 és emlékszel a szemüveges némben a tőzsde tövében
 éles fejhargon kiáltotta THIS IS THE DAY
 eljött a nap itt az ítélet napja emberek
 a Rabbi nem így képzelte függőleges mozdulat
 harminc szürke emelet nehezedik a kézre
 irdatlan kötőmb zsúfolva a pénz dermedt jelképeivel
 számokkal számokkal számtalan eleven számológéppel
 legombolt ing idétlen kalapok rágógumireklám
 hőség autók hívság autók filléres gyönyörűség
 pazarlás hajsza pazarlás roppant konstrukció
 minden perc robbanás lendület szüntelen növekvő félelmetes újvilág

Haljáték

Akváriumszoba
 fehér-fekete testek
 síkos egybefonódása
 szétágazása
 percek tompa áramütései
 s meleg esőben szaladva

villámszigony a vállba
 azután zátony tátogás
 létbe visszaköpött lélek
 a szertartás szent vagy aljas
 halált mímel de élet

Szokás szorongás vizéből ránts ki
 ezerszer édes csalétek!

A természet dialektikája

Kezdetben vala március:
 dárdáikat égnek szegezve
 felindultak, s egy jelre várva
 tömött, szoros hadrendbe álltak
 és zsoltárokkal ajkukon
 így vonultak a csatába
 március hívő huszitái,
 a sárga nárciszok.

De jött az évszak ellenforradalma:
 émelyítő illatözön
 önlötte el a réteket,
 cizellált kis csipkéivel,
 emeletes forgóival
 csak a vadkapor kérkedett.

Hogy aztán elhulljon az is.

Maradt a kert.
 Ismét benépesült virággal:
 taláros kardliliom-lovagokkal,
 lila szegfűk táncosan libegő csapatával,
 és szinte észrevétlenül
 épültek a farkasbab dómjai, növekedtek —
 s itt-ott fáradt méh-zarándokok megálltak,
 hallgatták az illat-harangszót.

És végül jelt adott az első róza is —
 mint forró kürt zengett az alkonyatban.

— — — — —
 — S ki bánja már, hogy mi lett a tavasz
 zelótáival, a sárga nárciszokkal?

Hiszen barát

Barát? Felebarát? Fele-barát, fele-ellenség. Közöttetek bár tengerek, veled van ő. Lankadatlanul. Követ, figyel, buzdít, becsmérel, oktat, ócsárol, biztat és zsebre vág. Röntgenszemekkel nézi műveid, egy óvatlan pillanat, s máris lekötözött beteg vagy képzelete műtőasztalán. Nem téged operál, csak a képmásodat. Annak nem fájhat, ha a szilke elevenbe vág. Máskor meg úgy érzi, áldozat. Sziszegve táncol sorsa forró kőoszlopán, szidja saját nagy szittyá lelkét és zsbárus őseid. Mivel barátod. Panaszod meddő, oktalan: ki nem rabolt, el csak szóban adott. Asztalhoz ültet, megvendégel, együtt isszátok szelíd tájak borát. Nyugodtan idd, jófajta bor, nem mérgezett. Nyugodtan alhatsz éjjel is — őrt áll feletted szerető megvetése. Hiszen barát.